

[Thestrup.]

staten kræver mere ind i skatter, end den skal bruge til sine driftsudgifter, for så at anvende disse penge på en anden måde. Det er en similiopsparing, som jeg tror man skal være meget varsom med at regne i klasse med opsparing, som mennesker foretager ved at underkaste sig afsavn af den ene eller anden art.

Jeg vil henlede opmærksomheden på de planer, der i øjeblikket drøftes om et fælles-europæisk marked. Kommer et sådant, må vi jo være med. Og vi må ønske og arbejde for, at det kommer. Vi er vist mange, der i den sidste tid har følt, hvor nær de vest-europæiske lande — og hertil regner jeg de nordiske lande — står hinanden, og har mærket, at det som regel er sådan, at det, der rammer ét af dem, rammer dem alle. Men det kan vist ikke nægtes, at vi med den økonomiske politik, vi i øjeblikket fører, med den for lave investering og den for lave aktivitet, vil blive særdeles vanskeligt stillet, hvis en sammenslutning til et fælles marked kommer nu. Også af denne grund burde vi søge at lægge vor økonomiske politik om. Jeg kan heller ikke se rettere, end at det vil være lettere for os at indtræde i et sådant europæisk fællesmarked, hvis vi forinden havde fået det nordiske fællesmarked etableret.

Min partigruppens formand, det ærede medlem hr. Aksel Møller, der for tiden er syg, har fremsat til overvejelse og nærmere undersøgelse nogle forslag med det formål at hidbringe en ændring i vor økonomiske politik. Han har foreslået, at boligministeren benytter den adgang, han har efter byggestøttelovens § 1, stk. 3, til at udlevere statsobligationer i stedet for at udbetale kontante penge i byggestøttelån, at man foretager en skattenedsættelse på 300 mill. kr., dog således at beløbene bindes som bunden opsparing i bank eller sparekasse for dermed at forhindre en stigning i pristallet, at lade personer i huse med boligstøttelån indbetale ekstraordinære afdrag på lånet, således at beløbet blev fradragsberettiget på den kommunale selvangivelse, at give ejere af udlejningsejendomme adgang til samme skattefri afskrivninger, som er gældende for erhvervsbyggeri, at foretage en forbedring af afskrivningsreglerne for erhvervene og gennemføre en lovgivning om investerings-

fonds, at der gives skattefrihed for visse opsparinger, at der gives skattemæssige lettelser for den, der betaler sine børns eller sin egen uddannelse, og at der foretages en undersøgelse med henblik på en omlægning af skattesystemet, hvorved statskatterne i højere grad lægges på forbruget, idet en samtidig nedsættelse af den direkte skat på indkomster, der vedrører mellemstanden, gennemføres. Jeg gentager, at forslagene er fremsat ikke til beslutning om deres gennemførelse, men til overvejelse og undersøgelse for at bringe vore tanker på disse områder ind i nye baner. Og er det mon ikke det, de politiske partier og alle vi herinde, der tilhører dem og arbejder ud fra dem, trænger til? Er forholdet ikke det, at vi er bundne af dogmer og dyrker dogmer i ikke ringere grad end den lærde tids teologer?

Hermed kommer jeg til et område, hvor den høje regering og det parti, den er udgået fra, lader sig binde for meget af dogmer.

Da begrebet ejendomsret i en vis periode var blevet overeksponeret og overvurderet, opstillede en af de socialistiske forfattere dogmet „Al ejendom er tyveri“. Det er ejendommeligt at se, hvorledes dette dogme, optaget i den teoretiske socialisme, har øvet sin indflydelse og selv i dag her i dette land stadig har en vis virkning. Mon ikke vi alle herinde — måske med enkelte undtagelser — erkender, at ejendomsretten som institution, som retsinstitut, har øvet og stadig øver en umådelig indflydelse i retning af at stabilisere samfundet, civilisere menneskene og give den økonomiske proces et fast grundlag? På den anden side ved alle, at hvis begrebet overeksponeres, således som vi har set det i visse perioder og set det i visse lande, virker det skadeligt. Her som de fleste andre steder i samfundslivet er der en gylden mellemvej, som skal vælges. Man skal vogte sig for det overdrevne i den ene eller den anden retning. Den form for ejendomsret, der tidligst fik virkelig betydning, var ejendomsretten til jord, og ingen vil bestride, at den vedblivende har en meget stor betydning i vort samfund. Og det vil jo sige ikke blot ejendomsretten til herregården, gårdbruget og husmandsbruget, men også ejendomsretten til den store byejendom og det lille parcelhus. Bag erhvervelsen af hver enkelt af disse ejendomme